

DISCO INFERNO

ROMEO MIHALJEVIĆ

SADRŽAJ

I.	1
<i>Potrajat će</i>	2
<i>Iza kuće u kojoj odrastaš</i>	3
<i>Mogu zamisliti tvoj uzdah</i>	4
<i>Trake oko naših ruku su nevidljive</i>	5
<i>Postoji taj prizor</i>	6
<i>Što je pisalo</i>	7
<i>Negdje u vlažnom podnožju</i>	8
<i>Polagano i bolno</i>	9
<i>Sve propadljivo</i>	10
II.	11
<i>Uz lijevi rub ekrana</i>	12
<i>Maštanja o okolini</i>	13
<i>Fotografiram prazan krevet</i>	14
<i>Nepregledni prostor</i>	15
<i>Zajedno gledamo snimku koncerta</i>	16
<i>Može li postojati</i>	17
<i>Samo želja</i>	18

<i>Gradi malene dvorce</i>	19
<i>Još jedan pogled</i>	20
III.	21
<i>Kao voda koja se slijeva</i>	22
<i>S ove uzvisine</i>	23
<i>Ti si kartograf</i>	24
<i>Sve je utihnulo</i>	25
<i>Tvoje riječi</i>	26
<i>Taj otisak opekotine</i>	27
<i>Večer koju pamtim</i>	28
IV.	29
<i>Na leđima dječaka</i>	30
<i>Suhe i bespoštene riječi</i>	31
<i>Pod krošnjom stabla</i>	32
<i>Kakvo nježno propadanje</i>	33
<i>Divlje tijelo šume</i>	34
<i>Papir je koža</i>	35

V.	36
<i>Pred Wolsovim bakropisom</i>	37
<i>Još mi je u mislima</i>	38
<i>Na toj slici</i>	39
<i>Ne možeš govoriti</i>	40
<i>Svaku nesavršenost tih tijela</i>	41
<i>Neuhvatljivi znakovi ljepote</i>	42
<i>Želiš da nestane zvuk</i>	43
<i>Sive tvorničke hale</i>	44
<i>U hodu nas dodiruju</i>	45
<i>Na ovom je krevetu</i>	46
<i>Spominješ tihi fluid</i>	47
<i>Za stolovima oko nas</i>	48
VI.	49
<i>Digitalni prah</i>	50
<i>Mali prodavači životinja</i>	51
<i>Hollywood zna oživjeti Hektora</i>	52
<i>Veliki tamni automobili</i>	53
<i>Jesen me uči</i>	54
<i>Crtaš zvijezde i mjesec</i>	55

<i>S nečijim (tvojim?) jutarnjim uzdahom</i>	56
<i>Napustiš kuću</i>	57
<i>Možda sloboda počinje pokajanjem</i>	58
<i>Slušajući o potresu</i>	59
<i>Čuvaju li ulice istu tamu</i>	60
<i>Trebamo mir</i>	61
<i>Vrijeme kao da se zaustavi</i>	62
<i>Pisanjem ti pokrivam tijelo</i>	63
<i>Možeš li pojmiti</i>	64
<i>Životopisi porno glumaca</i>	65
<i>Prošlu noć</i>	66
<i>Tijela oslonjenog o zid</i>	67
<i>Noćnim zapisivanjem svega</i>	68
O autoru	69
Impresum	70

I.

„Potrajat će...“, ponavljaš. Promatram sjenu koja te nadrasta, neuhvatljivu sliku što je tvoja prisutnost tvori na zidu. Planina poslije kiše iz koje se diže magličast oblak.

Prizor uzmaka, vježbanje zaborava.

Iza kuće u kojoj odrastaš jedna se staza penje k brdima, gubeći se u toploj utrobi rujanske noći. Niz leđa ti se slijevaju ledeni potoci straha. Sanjaš pucketanje crnoga vinila.

Zatvaraš i otvaraš oči. Sve je umotano u tamu.

U bljeskovitim djelićima vremena ugledaš crvene latice makova, što rastu uz polje pusto poput srca onih što su te prvi poučavali o ljubavi.

Mogu zamisliti tvoj uzdah u suhom lišću kako me osvaja i zarobljuje. Pod noktima zadržavam miris šume, pohranjen za sati dok se vidljivi svijet raspada na nevidljive čestice.

Tijelo mi je nastanjeno lepetom krila. Hitinskim prikazama u mrtvom korovu.

Trake oko naših ruku su nevidljive, isprane suncem i rosom. Pospa na tijela prekrivena lišćem gaveza, sitnim perjem šumskih ptica.

Ako te pogledam, plamene će vojske ubrati posljednje plodove, iz puste zemlje oživjet će tvoja celuloidna prošlost.

Postoji taj prizor s ruševinama u pozadini i rukom koja u jedan pokret sažima sve slučajnosti i umor dana. Boje što izmiču pogledu, oblici koji istovremeno bivaju blizu i iščezavaju u najdubljijoj sjeni.

Što je pisalo na onom komadiću papira? „Ugasi riječi, udaljimo se. Ne poznajem jaču želju od žudnje povrijeđenoga da doživi potpuno uništenje.“

Gdje je granica...?

Mrtva stabla, sušom sprženi travnjak, jutarnje lice zaborava.

Negdje u vlažnom podnožju najstarijeg hrasta, u umirućem spletu njegova korijenja, zakopana je rana djetinjstva. Sada je otkrivam na tvojim rukama, upijam je kao maglu. Sanjam da nestajem u odrazu te kože.

Polagano i bolno, usnula se šuma nazire kroz maglu, a hladnoća usporava prste kojima prelazim prozorskim staklom. Svaka slika na koju pomišljam u ovim trenucima, učini se praznom. Briše je opori miris životinjskih ležajeva, lišća koje trune.

Prisutnost tvoja tijela pod mojim noktima. Jučerašnjeg popodneva. Svetkovine o kojoj ću šutjeti.

Sve propadljivo, ono na što pomisliš u trenucima nemoći.

Glas obavija sve nijeme stvari.

Tkivo nečije kože čiju toplinu prepoznajemo u boli koja uzrasta.

Mekoćom dopiranja.

II.

Uz lijevi rub ekrana, na dnu šalice jučerašnje kave. Tiha kolonija dodira rastvara kožu androida. Tako me pamtiš, umnažajući količinu studeni.

Ispunjavaš sobu umornim tijelima trava.

Maštanja o okolini ugroženoj neodređenom prijetnjom, iščekivanje prožeto tajanstvenom stravom. Prethodno, sve je popisano na malim komadićima papira, skriveno u onaj smeđi utor što šumi u napuklinama tišine.

Fotografiram prazan krevet, zid nad tvojim uzglavljem, igračku sačuvanu iz djetinjeg vremena. Okrećem objektiv k prozoru, prema ulici čiji obrisi su sve mekši.

Otada su prošla četiri mjeseca.

Uzmičem pred grubim naletima svibanjske svjetlosti.

Nepregledni prostor nad kojim se roje i vrtlože plamenovi, nudeći bezbroj mogućnosti. Budiš se. Tijelo ti prožima drhtaj kojemu ne pokušavaš naći opravdanje.

I već si na putu od sasušene zemlje.

Zajedno gledamo snimku koncerta. U meni tinja napor da uhvatim rijetke trenutke tišine, između ležerne razdraganosti publike i vokalnih dionica Beth G.

Njezino blijedo lice, vrijeme koje izjeda nekoliko noćnih sati.

Malo potom, svjetlost samoposluživanja što mali trg čini samo još jednom izgubljenom zvijezdom.

Može li postojati voda toplija od ove kojom mi ispireš lice, riječi blistavije od svega
izgovorenog u snu. Noćas su zidovi sobe bili usahla zemlja iz koje izrasta crno stablo.

Na koži osjećam dodire otpalog lišća, glas bez tijela broji otkucaje srca, mračnog mehanizma
što smolom piše o vremenu prije nestanka ptica.

Opet prizivam ushit gubitka, slatki placebo rane jeseni.

Samo želja za tom kožom koja me hrani ništavilom.

Gradi malene dvorce i čitav svijet sitnih stvari od odrezane kose. Umjetnost što nastaje kao posveta svijetu noći, dotaknuta glosom s posljednje stranice novina.

Još jedan pogled prema hladnim svjetlima naselja uz noćno more, prije nego se autobus udalji put planinskih predjela pod snijegom.

Uska traka asfalta dodiruje grmoliko raslinje. Vjetar nosi komad bijelog najlona.

Sada mogu samo pomišljati na opojno čudo sna.

III.

Kao voda koja se slijeva niz tijelo i briše sve boje i tragove proživljenoga, tako me tvoj glas približava slučajnostima, razgovorima o prisutnosti (već prekrivenima finim slojem prašine).

S ove uzvisine čitav kraj vidim kao na dlanu. Mjesečina je, i bujne se krošnje njišu pred naletima vjetra. Uz prašnjavi put bjelasaju se olupine automobila. Promatram očima djeteta, čiji je pogled označen blještavilom i svetim neredom.

Izmiču mi riječi, prazne i lomne. Sjećam se sablasne čežnje što me vodila krajolicima tuđih tijela i papirnatim pustinjama.

Sve sam bliži onom bjeguncu opčinjenom noćnim biljem i mračnim mjestima.

Ti si kartograf nastanjen u selu od paučine. Usmjeruješ putanju zvijezda padalica, sušiš
ljekovite trave i pjevaš o sitnim bićima što razdiru noć polugama od sedefa.

Pišem ti o krvi i mesu, o gorkim sokovima jutra, uzrastam u tvojoj kući od vatre i mraza.

Sve je utihnulo, osim strojeva čija buka čini da nestanu riječi i pokrov napet nad tvojim pulsirajućim srcem.

Tvoje riječi, ogrnute crnim plaštem šume, ponovno ulaze u moje noćne misli. Grijem ih šutnjom lomnijom od rasta bilja, dok ceste i sela nestaju u poplavama, a treperava se svjetlost ekrana nazire poput nečitke riječi u dnevničkom zapisu.

Taj otisak opekotine na tvojoj ruci, torba spremna za daleko putovanje, ove grane što dodiruju prozor i odbijaju vjetrove, sve hladnije, dodir usana sve ledeniji.

Pusto parkiralište s odrazima noćnog neba u tragovima kiše. Rukama pokrивam oči, kao da prolazim uz postaje naših zajedničkih šutnji.

Večer koju pamtim po fotografiji skupine ljudi na izletu, uz rijeku, zbog pucketanja što je pratilo naš kratki telefonski razgovor. Nemoć pisanja o sebi, strah da tužne uzdisaje nehotice ne pretvorimo u otiske literature.

IV.

Na leđima dječaka sa slike Aleksandra Deineke prepoznajem izgubljene zapise o vlastitim *zelenim godinama*. Bjelina kože, oči što s čežnjom odmjeravaju tijela koja nestaju u moru. Nesanica u vrelini tijesne hotelske sobe, upijanje mirisave krošnje badema, izjutra. Zasljepljujuća svjetlost fasada, neprestano zujanje, odasvud.

Dijete koje uranja lice u vodu i šapće baladu o dubini i smiraju.

Suhe i bespoštedne riječi. Jedino oruđe kojim se mogu približiti opisu stanja, pokušati u sadašnjost prenijeti određene trenutke. Kiša je danima padala na gradić uz more.

Negdje duboko u sebi osjećao sam kako se širi tkanje od tuge, obavijajući složeni grimiz unutarnjih organa svojom ledenom koprenom.

Pod krošnjom stabla, uz rijeku. Prohladno i sunčano, još za dana. Blijedi prsti korijenja
dodiruju mir tvoga sna, podzemna rosa vlaži suhoću usana.

„Kakvo nježno propadanje...“, bile su tvoje riječi protisnute u snu.

Pisma koja su mi stizala toga proljeća pohranjivao sam u raskidana ptičja gnijezda, pokrivao ih hrastovim šušnjem. Bezglasno, lakoćom navike.

Divlje tijelo šume piše mi po koži pismenima viđenim na ulomku vojničke dopisnice u vitrini
provincijskog muzeja. O nijemoj rijeci krvotoka, napuštenim mjestima, o rubu močvare.

Prozor je otvoren u noć.

Krošnje zastiru pogled na staze.

U utrobi tame razaznajem ti lice.

Privid i prah.

Papir je koža koja pokriva bešumno lice tame. I prije nego ih opišem, tijela i predmete guta nevidljiva vatra. Ponavlja vježbe prisjećanja. Gubi se u tamnomodrim rečenicama, u nijemoj nedovršenosti.

V.

Pred Wolsovim bakropisom. Mogu još samo pismom bilja svjedočiti o nestajanju sjene što je nastanjivala ovaj ruševni rukopis.

Još mi je u mislima film koji smo zajedno gledali. Prostranstvo livade uz cestu, spržene lipanjskim suncem. Plastične lutke otkinutih udova. Instrumental koji nas utapa i guši. Nomadi divljine u ležaju od popodnevne paučine, izgubljena djeca ljeta.

Na toj slici, prizor ulovljen uz vrelu traku ceste; odmorište s pogledom prema moru koje svjetluca. Visoke stabljike korova, istrošeni asfalt. Obris prošlonoćnog sna grčevito oblikuju prazninu dana.

Ne možeš govoriti o smiraju starosti, prizivati slike na kojima dodiruješ lice svjetlokosog djeteta. Ne smiješ učiniti da ti se ime rastvori u zoru, pokrije moj nemir kao rosa.

Svaku nesavršenost tih tijela uspoređujem sa stablima, stijenama, oblacima koji zastrašuju svojim prijetećim udovima. Dodirujem ih, primam njihovu prolaznost kao žig koji će se izbrisati do novoga dana.

Neuhvatljivi znakovi ljepote, krhke poluge straha. *Belle de jour*, praporci koji prijete da ti stišaju glas dok govoriš o nježnim krajolicima, o sićušnim predmetima što ti napućuju misli, izjutra.

Želiš da nestane zvuk za koji kažeš da dolazi s *onoga svijeta*. Vreli dodir kojim ti nagrizam nesanicu.

Sive tvorničke hale i ulica pokrivena raznesenim plakatima, fiksirani okom kamere, imaju istu ljepotu kao antički slavluci i ruka položena na ogradu balkona, s morem u pozadini. (...) Vlak je prazan, zrnca mahnitosti izmiču, pomisao na nijemi san u kojem plešeš.

U hodu nas dodiruju ramenima, riječima koje su sama buka. Pogled ti je već nestao u šumi rasplesanih tijela. Načas ugledam raspadnute predmete iz ranih godina.

Guši me njihova nagorjela plastika, pod stopalima osjetim osušeno cvijeće čičaka.

Disco inferno.

Na ovom je krevetu ležao anđeo. Sjenu je ostavio u ranjenim slovima rukopisa u koji ću skloniti posljednji otisak njegovih leđa. Šapat o neposjećenim gradovima, o vjetru nad močvarom, pepelu i strahu. Još jedna noć uz te mirne vrtove, i ponovno u pomaku ruke osjećam tvoje udove.

Spominješ tihi fluid odlazećeg dana, daješ mi fotografiju iz neke prošle zime. Načas zatvorim
oči i vidim plamteće rumenilo. Udaljavam od misli spoznaju o daljini Alpa, pogledu
uskraćujem razglednice s bijelim vrhuncima.

Za stolovima oko nas govorilo se o prijetećim satelitima što će nesigurne ljubavnike natjerati na izvjesnost uzmaka. Krošnje kestena u cvatu podsjetile su me na večer u Grožnjanu, prije godinu dana, tvoje nasmiješene usne na lik s omota neke gotovo zaboravljene čokolade. Na povratku, svjetlo automobila otkrilo je srdaća zaustavljenog uz šumu.

U trenucima koji su uslijedili, nemoćne poredbe i zamršene misli.

Koliko još takvih blaženstava?

VI.

Digitalni prah pokriva ti zjenice slatkim snovima. Himere izlaze iz mračnih hodnika.

Penju se zidovima kao biljke povijuše. Pogledavam tvoj bolećivi osmijeh, želim da nas zarobi hladna lava ove stroboskopske noći.

Mali prodavači životinja, uz cestu, tonu u pokrivač od prašine.

Njihova je sreća opipljiva, netjelesna.

Sunce nas zasljepljuje, prstima prolaziš kroz životinjsko krzno.

Blistave sekunde ničega.

Hollywood zna oživjeti Hektora, zadimljeni apartman sumračnog bulevara, nabore na odjeći umornog dužda. Ja, pak, zanijemim nad tvojim gorućim rečenicama, B., pred tekstom u koji si okovao dane i noći, srebrnjake i krv.

Veliki tamni automobili klize cestom. Barthes o fotografiji, Rufusov pjev.

Mlijeko, umor, šutnja.

Jesen me uči pisanju zebnje, ostavljanju znamenja sna na pustopoljini papira.

Crtaš zvijezde i mjesec na prljavom prozoru vagona. Velike vatre usred prijetećeg zelenila ljetnih polja. Miris toplog piva i ošišane glave vojnika. Postaje hladno.

Sve što izgovorim imitacija je bliskosti, put u sve veću daljinu, dublju tamu.

S nečijim (tvojim?) jutarnjim uzdahom u mislima kao sidrom koje me zaštićuje od lutanja i opasnosti da se izgubim u tim pustošnim riječima.

Napustiš kuću i malo potom prevodiš onaj govor (što dopire iz krošanja) u jezik, suh i drvenast. Dijete nijemim krikom opisuje bolećivost.

„Možda sloboda počinje pokajanjem“, izgovara glas u off-u, dok u kadru gledam tog zatočenika prošlosti kako pozljeđuje grane platane.

Slušajući o potresu što se javio u noći, s epicentrom u nizini, zamišljaš drvored lipa, njihovo umorno zelenilo, tu svjetlost od koje poželiš oslijepiti.

Čuvaju li ulice istu tamu, ledi li prosinac jednakim jansenističkim žarom... U glasu ti otkrivam krajolik od inja, dok opisuješ svijetle staze pod modrim pokrovom kasne večeri.

Trebamo mir, osamu. Boli nas lakoća s kojom izlazimo iz sobe drhtaja. Nijemom kretnjom prešućujem ime.

Krhko se posude tuge trusi kroz prste. Sada ti mogu razumjeti tijelo.

Vrijeme kao da se zaustavi kad pod jagodicama prstiju poželim osjetiti tajanstvenu hrapavost, neuhvatljivu putenost popodneva. Govorim ti o topografiji koju nosim ucrtanu na mračnijoj strani srca, a ne znam ti ni ime.

Pisanjem ti pokrivam tijelo, rosom i ledenim travama grijem toplu bolest, najtajniju ranu.

Možeš li pojmiti da će ova crta koja dijeli more i nebo ubrzo postati ležaj golemim oblacima, planini u kojoj prebiva tišina. Sada, samo zujanje u glavi, šum krvotoka.

Životopisi porno glumaca iz sedamdesetih postaju svetačke legende, topli *noir* uvezan u tetoviranu kožu.

Prošlu noć, dodirivali smo si ruke, pogledima kupovali vatru, posjećivali smrznute zvijezde.
Na rastanku, opet sam se rasplinio na četiri strane svijeta, upijajući tisuću sitnica, poželio
nestati u vrtovima kojih više nema, pod tvojim prstima kojima grabiš suhi humus.

Tijela oslonjenog o zid pogledom odmjerava nabore u zraku gustom od vreline.

Biljni oblici pretvoreni su u strojeve što mjere odjeke minuta. Traješ u razlomljenim rečenicama. Ne dodiruješ djetinjstvo, ispranu cestu duž šume.

Pismo, žbuka, prsti uronjeni u kišnicu. Bez izlaza.

U preostacima mrvica pod stolom.

Na rubu podnošljivog, teret bez težine.

Noćnim zapisivanjem svega neizgovorenog tijekom dana, neprimjetnim pomicanjem krletke od paučina, kratkim monolozima prekidanim dubokim udisajima-izdisajima.

Načeti tu slutnju, što načas zatreperi u svemu što podnevna svjetlost podiže i razara.

Romeo Mihaljević

Rođen 1971. u Našicama. Diplomirao hrvatski jezik i književnost na Pedagoškom fakultetu u Osijeku. Poezija mu je uvrštena u nekoliko panorama i antologija. Izbor iz poezije objavljen mu je na slovenskom jeziku: *Dnevnik izginjanja*, Centar za slovensku književnost, Ljubljana, 2005. (preveo Brane Mozetič). Povremeno prevodi poeziju suvremenih slovenskih pjesnika.

Objavio zbirke poezije: *Anđeoska konverzacija* (1997; nagrada Slavić Društva hrvatskih književnika za najbolji prvijenac godine), *Noćni jezik* (2002; nagrada Kvirinovih poetskih susreta u Sisku), *Onaj koji hoda u oba sna* (2004; nagrada za najbolji pjesnički rukopis na Cesarićevim danima u Požegi; nagrada Duhovno hrašće na pjesničkim susretima u Drenovcima), *Disco inferno* (2009) i *Do mraza* (2019).

Biblioteka Online

knjiga 192

Romeo Mihaljević

DISCO INFERNO

© 2021 Romeo Mihaljević

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2021

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Urednik

Davor Ivankovac

Fotografija

Tama66 / Pixabay.com

Objavljeno

26. svibnja 2021.

ISBN 978-953-345-869-4 (HTML)

ISBN 978-953-345-870-0 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-871-7 (PDF)

ISBN 978-953-345-872-4 (MOBI)

Prvo izdanje

Matica hrvatska Ogranak Osijek, Osijek, 2009.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Grada Zagreba i Ministarstva kulture i medija
Republike Hrvatske.**